REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-9519/2023-38

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Ingrid Šegon, u pravnoj stvari tužitelja Dragutina Novaka, OIB: 07866230230, iz Male Subotice, Glavna 20, zastupanog po punomoćniku Filipu Galiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženice Republika Hrvatska, OIB: 52634238587, zastupane po Općinskom građanskom državnom odvjetništvu u Zagrebu, Slavonska avenija 6, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave 21. rujna 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja Filipa Galića i punomoćnice tuženice Irene Klenović, zamjenice u OGDO, na ročištu za objavu presude 3. studenoga 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženici Republici Hrvatskoj, OIB: 52634238587, isplatiti tužitelju Dragutinu Novaku, OIB: 07866230230, iznos od 2.972,48 EUR sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 3. studenoga 2026. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 0,51 eura sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženici naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 3.158,85 eura sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 3. studenoga 2026. pa do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka odbija kao neosnovan.

IV. Odbija se zahtjev tuženice za naknadu troškova postupka kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 04. listopada 2023. podnio tužbu u kojoj navodi da je bio dioničar trgovačkog društva CROATIA BANKA d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 (ranije: Zagreb, Kvaternikov trg 9), OIB: 32247795370 na dan 23. rujna 1999. i to sa ukupno 112 dionica nominalne vrijednosti od 200,00 kn po dionici. Dana 23. rujna 1999. Vlada Republike Hrvatske je donijela Odluku o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. (Narodne novine 98/99) i to temeljem na temelju članka 11. stavka 1., a u svezi s člankom 12. Zakona o sanaciji i restrukturiranju banaka (»Narodne novine« broj 44/99), na prijedlog Hrvatske narodne banke od 18. lipnja 1999. godine sljedećeg sadržaja:
I. Pokreće se postupak sanacije i restrukturiranja Croatia banke d.d., Zagreb (u daljnjem tekstu: Banka).
Postupak sanacije i restrukturiranja Banke provodi Državna agencija za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka (u daljnjem tekstu: Agencija) u skladu sa Zakonom o sanaciji i restrukturiranju banaka i Zakonom o Državnoj agenciji za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka (»Narodne novine«, br. 44/94 i 79/98).
II. Utvrđuje se da Banka na dan 31. svibnja 1999. godine iskazuje:
a) rizične plasmane i potencijalne obveze u iznosu od 1.809 milijuna kuna, u kojima su sadržani i potencijalni gubici od 517 milijuna kuna;
b) sumnjiva i sporna potraživanja kojima su u cijelosti terećeni troškovi Banke u iznosu od 446 milijuna kuna;
c) gubitke iz poslovanja u 1998. godini i poslovanja od 1. siječnja do 31. svibnja 1999. godine u iznosu od ukupno 622,2 milijuna kuna.
III. Gubici iz poslovanja otpisuju se na teret bruto temeljnog kapitala u iznosu od 277,1 milijuna kuna i na teret posebnih rezervi za neidentificirane gubitke u iznosu od 8,6 milijuna kuna.
IV. Agencija će za sanaciju Banke osigurati 553,5 milijuna kuna od toga:
a) iznos od 336,5 milijuna kuna za pokriće gubitka iz poslovanja, koji se nisu mogli otpisati na teret bruto temeljnog kapitala odnosno posebnih rezervi za neidentificirane gubitke i
b) iznos od 217 milijuna kuna sredstava neophodnih za početnu dokapitalizaciju Banke.
Sumnjiva i sporna potraživanja u iznosu od 336,5 milijuna kuna prenose se na Agenciju.
V. Agencija će za sanaciju Banke iz točke IV. ove Odluke izdati obveznice u iznosu od 553,5 milijuna kuna s rokom dospijeća 20. travnja 2000. godine uz 7,5% kamata.
VI. Nova početna bilanca Banke izradit će se sa stanjem 1. lipnja 1999. godine.
VII. Danom objave ove Odluke povlače se i poništavaju dosadašnje dionice Banke.
Banka će izdati nove dionice u iznose od 217 milijuna kuna koje će se u cijelosti prenijeti u vlasništvo Agencije.
VIII. Danom objave ove Odluke prestaju funkcije Skupštine i Nadzornog odbora Banke, te ovlaštenja Uprave Banke, kao i prava dioničara Banke koja su im pripadala na osnovi dosadašnjih dionica.
Direktor Agencije imenovat će osobu ovlaštenu za upravljanje i zastupanje Banke u razdoblju trajanja postupka sanacije Banke.

Danom imenovanja osobe iz stavka 2. ove točke prestat će sve ovlasti privremenog upravitelja Banke, imenovanog Odlukama Savjeta Hrvatske narodne banke broj: O.br. 474/99, od 23. veljače 1998. godine i O.br. 519/99, od 23. kolovoza 1999. godine.
IX. Ova Odluka stupa na snagu danom objave u »Narodnim novinama«.
Klasa:450-02/99-02/07 Urbroj:5030116-99-3 Zagreb, 23. rujna 1999.
Rečenom odlukom, konkretno čl. VII., sve dionice su povučene i poništene, odnosno, prestale su postojati. Po donošenju predmetne Odluke više pojedinačnih dioničara su pokrenuli postupak pred Ustavnim sudom radi ocjene suglasnosti Odluke sa odredbama iz čl.48.st.1., čl.49. i čl.50. Ustava RH, te postupak radi ocjene ustavnosti Zakona o sanaciji i restrukturiranju banaka (dalje: ZSiRB). Odlukom Ustavnog suda od 30. siječnja 2003. postupci su obustavljeni jer je Zakon o sanaciji i restrukturiranju banaka iz 1994. godine prestao važiti 31. svibnja 2000.. Samim time, Ustavni sud je zauzeo stav da su prestale postojati pretpostavke za ocjenu ustavnosti Odluke Vlade RH, kao i ZSiRB. Ustavni sud je nadalje uputio sve dioničare da ostvaruju svoja prava u parničnom postupku putem mjerodavnih odredbi Zakona o obveznim odnosima, a mogućnost pravne zaštite protiv eventualnih povreda prava osnivača i bivših dioničara postoji i temeljem odredbi čl.19. tadašnjeg Zakona o sudovima pred trgovačkim sudovima. Slijedom navedenog, pred Trgovačkim sudom u Zagrebu su vođeni brojni parnični postupci koji su dioničari pokretali protiv Croatia banke d.d. i Državne agencije za osiguranje štednih depozita (dalje: DAB) kojima je traženo da se utvrde da su dioničari sa brojem dionica Croatia banke d.d. koliko su imali u vrijeme donošenja sporne Odluke Vlade RH, te da se izda isprava kojom će se te dionice upisati u knjigu dionica, a podredno da presuda zamijeni takvu ispravu. Svi parnični postupci su završili odbijajućim presudama. Također, svi pravni lijekovi koje su dioničari kasnije poduzimali, uključujući i Ustavne tužbe su završavali odbijanjem njihovih zahtjeva. Presudom Europskog suda za ljudska prava u Strasbourgu (dalje: ESLJP) od 19. studenog 2020. u predmetu PROJECT-TRADE d.o.o. protiv REPUBLIKE HRVATSKE broj 1920/2014, u činjenično i pravno identičnom predmetu, presuđeno je da je Republika Hrvatska povrijedila odredbe iz čl.1. Protokola 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, odnosno vlasnička prava tog trgovačkog društva. Također je utvrđena i povreda na pristup sudu iz čl.6. Konvencije, kao i pravo na suđenje u razumnom roku. Vezano za povredu čl.1. Protokola 1. Konvencije, ESLJP je utvrdio kako Odluka Vlade Republike Hrvatske predstavlja miješanje u pravo podnositelja zahtjeva na mirno uživanje vlasništva. Takvo miješanje, po stavu ESLJP-a nije ispunilo procesnu pretpostavku zakonitosti. Da bi miješanje bilo zakonito, ono mora biti popraćeno dovoljnim postupovnim jamstvima protiv proizvoljnosti, uključujući i mogućnost djelotvornog osporavanja predmetne mjere. S tim rečenim, Odluka Vlade RH je predstavljala podzakonski akt, što je značilo da je ne može preispitivati niti jedno upravno tijelo. Niti jedno pravosudno tijelo nije u tom kontekstu nikada preispitivalo tu Odluku, te su dioničarima (posljedično i podnositelju zahtjeva, društvu PROJECT-TRADE d.o.o.) nije dana mogućnost da djelotvorno ospori pobijanu mjeru. Suštinski rečeno, dioničaru nisu dana dovoljno postupovna jamstva od arbitrarnosti, te stoga miješanje nije bilo zakonito. U toj presudi, ESLJP se dalje nije bavio utvrđivanjem ostalih pretpostavki (svrhovitosti, razmjernosti, itd.) upravo zato jer element zakonitosti u miješanje u pravo vlasništva, nije bio ispunjen. Protiv predmetne presude, Republika Hrvatska je dana 19. veljače 2021. zatražila da Veliko Vijeće preispita navedenu presudu, međutim, zahtjev je odbijen od strane odbora od pet sudaca, dana 19. travnja 2021., čime je rečena presuda u predmetu PROJECT TRADE d.o.o. c/a

REPUBLIKA HRVATSKA postala konačna. činjenično identičnom predmetu, ESLJP je istovjetnu presudu donio i u predmetu broj 46998/2015 SCOTT BADER d.o.o. i MILETIĆ protiv Hrvatske od 02. prosinca 2021Ratifikacijom Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, što je Republika Hrvatska učinila 05. studenog 1997., Konvencija je postala dio njezinog unutarnjeg pravnog poretka (čl.141. Ustava Republike Hrvatske). Sve presude i odluke u predmetima protiv Republike Hrvatske su obvezujuće za državu, što znači da je Republika Hrvatska dužna poduzeti sve mjere za izvršenje pojedine presude te osigurati da se takve povrede ne ponavljaju u budućnosti. U konkretnoj pravnoj stvari, tužitelj je pretrpio materijalnu štetu na način da je protuzakonito ostao bez svojih dionica. Samim time, ostali su bez, ne samo imovinskih prava, već i upravljačkih prava nad CROATIA BANKOM d.d. Štetu je počinila država svojim protupravnim postupanjem, koju protupravnost je utvrdio sam ESLJP. Element protupravnosti, se ostvario konačnošću presude broj 1920/2014 koja je nastupila 19. travnja 2021. Iako se radilo o presudi u pojedinačnom predmetu, valja reći da je Odluka Vlade RH imala za posljedicu zadiranje u imovinska i upravljačka prava svih dioničara, pa tako i ovdje navedenog tužitelja. Materijalnu štetu čini sav udio u temeljnom kapitalu Croatia banke d.d. kojeg je tužitelj kao dioničar uplatio u cijelosti. Sukladno odredbi iz čl.14. Zakona o sustavu državne uprave (dalje: ZSDU), štetu koja fizičkoj ili pravnoj osobi nastane nezakonitim ili nepravilnim obavljanjem poslova državne uprave nadoknađuje Republika Hrvatska. Čl. 2. st. 2. ZSDU-a, sustavom državne uprave usmjerava i nadzire Vlada Republike Hrvatske. Tužitelj je, sukladno odredbi iz čl.186.a. Zakona o parničnom postupku, ustao sa zahtjevom za mirnim rješenjem spora protiv tužene, međutim, ista je dopisom posl.br. N-DO-91/2023 od 10.7.2023. odbila isti. Slijedom iznesenog, predlaže se da sud donese presudu kojom se nalaže tuženiku REPUBLIKA HRVATSKA, Trg Sv. Marka 6, OIB: 52634238587 isplatiti tužitelju DRAGUTINU NOVAKU, Mala Subotica 40321, Glavna 82, OIB: 07866230230 u roku od 15 dana iznos od 2.972,99 EUR / 22.400,00 HRK sa zakonskim zateznim kamatama po stopi koja se određuje čl. 29. Zakona o obveznim odnosima koje teku od presuđenja do isplate te kojom se nalaže tuženoj platiti tužitelju troškove parničnog postupka u roku od 15 dana, sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj čl.29. Zakonom o obveznim odnosima koja teče od presuđenja do isplate.

2. Tuženica u odgovoru na tužbu prije upuštanja u raspravljanje o glavnoj stvari ističe prigovor mjesne nenadležnosti naslovljenog suda u predmetnoj pravnoj stvari, sve sukladno odredbi članka 48. st. 3. Zakona o parničnom postupku. Naime, odredbom članka 48. st. 3. Zakona o parničnom postupku propisano je da je za suđenje u sporovima protiv Republike Hrvatske općemjesno nadležan sud na čijem području tužitelj ima prebivalište odnosno sjedište u Republici Hrvatskoj. Prema podacima iz tužbe razvidno je da je u predmetnoj pravnoj stvari tuženica Republika Hrvatska, a da tužitelj imaju prebivalište u Maloj Subotici. Time proizlazi da se sjedište tužitelja nalazi na području mjesne nadležnosti Općinskog suda u Čakovcu. Stoga se predlaže naslovljenom sudu prvenstveno odlučiti o prigovoru mjesne nenadležnosti odnosno donijeti rješenje kojim će se naslovljeni sud oglasiti mjesno nenadležnim te po pravomoćnosti rješenja ustupiti predmet na daljnje nadležno postupanje Općinskom sudu u Čakovcu. Podredno, ističe se prigovor nedostatka aktivne legitimacije, promašene pasivne legitimacije te osporava osnova i visina potraživanja. Tužba i tužbeni zahtjev neosnovani su u cijelosti jer nisu ispunjene sve pretpostavke za naknadu štete jer nema protupravnog postupanja na strani tuženice. U odnosu na prigovor nedostatka aktivne legitimacije tuženica ističe da uz tužbu nije

dostavljen dokaz da bi na dan 23. rujna 1999. tužitelj uopće bio dioničar trgovačkog društva Croatia banke d.d. Vezano s navedenom činjenicom, sporna je i pasivna legitimacija tuženice u predmetnoj pravnoj stvari. Nadalje, ističe se prigovor zastare potraživanja. U cijelosti je neosnovano pravno shvaćanje tužitelja prema kojem se jedna od pretpostavki za odgovornost za štetu, element protupravnosti, vezuje uz konačnost odluke donesene u predmetu Europskog suda za ljudska prava broj 1920/2014. Prema odredbi čl. 215. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05,41/08, 125/11, 78/15, 29/18) zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom nije propisano što drugo.
Slijedom navedenog tuženica smatra pogrešnim da bi tražbina s osnova naknade štete zbog, kako se u tužbi navodi, nezakonitog miješanja u pravo tužitelja na mirno uživanje vlasništva, a u iznosu visine udjela tužitelja u temeljnom kapitalu Croatia banka d.d. kojeg je kao dioničar uplatio u cijelosti, dospjela trenutkom konačnosti odluke u gore navedenom predmetu ESLJP. U pogledu nastupa zastare u predmetu u kojem se zahtjev i stranke također temelje na odluci ESLJP donesenoj u drugom pojedinačnom predmetu, sudska praksa najvišeg suda u Republici Hrvatskoj već je zauzela pravno shvaćanje prema kojem nije odlučno kada je donesena odluka u pojedinačnom predmetu povodom zahtjeva pred ESLJP, niti je ta odluka bitna za pitanje početka tijeka zastare tražbine jer su druge stranke i prije donošenja te odluke mogle u sudskom postupku zahtijevati ostvarenje svoje tražbine kao što su to učinili tužitelji na temelju čijih tužbi su donesene odluke ESLJP. Niti jednim posebnim propisom za tražbine kao što je predmetna nije propisan izuzetak vezan za početak tijeka zastare niti neki drugi zastarni rok, pa nema razloga štetu tretirati drugačije od bilo koje druge štete niti početak zastare vezati za neke druge okolnosti (tako i VSRH Rev-900/2018). Podredno se ističe da je zahtjev tužitelja neosnovan i iz razloga jer je 16. lipnja 1999. Savjet Hrvatske narodne banke, nakon razmatranja izvješća privremenog upravitelja Croatia banke d.d. Zagreb o zatečenom stanju te banke i procjeni mogućnosti za njeno buduće redovno poslovanje, podnio je Vladi Republike Hrvatske prijedlog za pokretanje sanacije te banke temeljem Zakona o sanaciji i restrukturiranju banaka (Narodne novine broj 44/94, nadalje u tekstu: ZSRB). Predmetnoj odluci Savjeta HNB-a prethodilo je imenovanje privremenog upravitelja i upućivanje inspekcije kontrole u banku krajem veljače 1999., s ciljem utvrđenja stanja poslovanja banke i pokušaja njene stabilizacije i nastavka redovnog poslovanja. Tada je utvrđeno da su ukupni gubici banke 622,3 milijuna kn, što je 348,9 milijuna kn više gubitaka od njezina temeljnog kapitala. Temeljem odredaba ZSRB-a Vlada RH je po prijedlogu HNB-a donijela Odluku o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. na sjednici održanoj 23. rujna 1999. (objavljena u NN 98/99 od 27. rujna 1999. g., klasa: 450-02/7, ur. broj: 5030116- 99-3) i Odluku o izmjenama i dopunama Odluke Vlade RH o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. Zagreb (klasa: 450- 02/99-02/07, ur.broj: 5030120-00-3 od 25. svibnja 2000.). Postupak sanacije i restrukturiranja Croatia banke d d.. Zagreb, provodila je u ime RH Hrvatska agencija za osiguranje depozita (ranije Državna agencija za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka, nadalje: Agencija) u skladu sa ZSRB-om (NN 44/94) i Zakonom o Državnoj agenciji za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka (NN 44/94 i 79/98). Sanacija je provedena u skladu sa ZSRB-om i temeljem utvrđenja privremene uprave HNB-a na slijedeći način:
1. Odlukom o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke utvrđeno je da su gubici iz poslovanja do 31.05.1999. iznosili ukupno 622,3 milijuna kuna;

2. Dio ukupnih gubitaka pokriven je na teret cjelokupnog temeljnog kapitala u iznosu od 264,8 milijuna kuna i na teret posebnih rezervi za neidentificirane gubitke u iznosu 8,6 milijuna kuna, nakon čega je postojeći kapital iznosio nula (0,00) kn;
3. Preostali gubici veći od temeljnog kapitala koji su iznosili 348,9 milijuna kuna pokriveni su na teret sredstava Agencije;
Osim navedenog pokrića gubitaka, Agencija je uplatila dodatnih 204,6 milijuna kuna neophodnih za početnu dokapitalizaciju banke.
Dakle, danom objave Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., kojom je temeljni kapital u potpunosti iskorišten za pokriće dijela gubitaka, poništeno je 405.299 dionica bivših dioničara banke i istovremeno su prestale funkcije Glavne skupštine i Nadzornog odbora banke te ovlaštenja Uprave banke kao i prava dioničara banke koja su im pripadala na temelju dotadašnjih dionica.
Na Glavnoj skupštini održanoj 13.09.2000. Croatia banka d.d. je izdala nove dionice u iznosu od 204,6 milijuna kuna koje je u cijelosti uplatila Agencija.
Time je Agencija postala 100% vlasnik novih dionica i jedini vlasnik i dioničar banke s 2.046.000 redovnih dionica banke koje glase na ime, svaka u nominalnom iznosu od 100,00 kuna i iste su uvrštene u depozita rij u Središnjeg klirinškog depozitarnog društva (danas SKDD), a sanacija je završena.
Dio bivših dioničara Croatia banke d.d. su podnijeli protiv Agencije i Croatia banke niz tužbi radi zaštite svojih prava.
Sve sudske sporove mali dioničari su izgubili, odnosno pravomoćno su odbijeni s tužbama i tužbenim zahtjevima na svim sudskim instancama. Mali dioničari su, nakon što su iscrpili sve redovne i izvanredne pravne lijekove radi pobijanja sudskih odluka, podnijeli tužbe Ustavnom sudu radi zaštite svojih ustavnih prava. Ustavni sud RH je ustavne tužbe malih dioničara Croatia banke odbijao zauzimajući stav da se postupak sanacije i restrukturiranja banke ne provodi radi zaštite interesa dioničara, već radi zaštite posebnog državnog interesa i radi sprječavanja narušavanja stabilnosti ukupnog financijskog sustava države, a čime se konstituira širi društveni interes zbog čega su i odbijeni prigovori bivših dioničara da su im dionice oduzete suprotne Ustavom zagarantirane zaštite prava vlasništva. Također, bivši dioničari nikada nisu osporavali odluku/e HNB-a o postavljanju privremenog upravitelja, i/ili odluku/e Vlade RH o sanaciji i restrukturiranju te banke pred Upravnim sudom Republike Hrvatske. Nadalje, prema Zakonu o trgovačkim društvima dioničari imaju pravo odlučivanja na skupštini i kroz rad nadzornog odbora. Dionice predstavljaju rizično ulaganje te one ne daju nikakvo jamstvo ulagaču da vrijednost ulaganja ostaje ista. Kako dioničari snose poslovni rizik za neuspjeh poslovanja, rizik se svodi na gubitak onog što su u društvo uložili. Dakle, gubitak dionica predstavlja posljedicu poslovanja banke u čijem je temeljnom kapitalu dioničar sudjelovao s određenim udjelom. Temeljno je i neotuđivo pravo dioničara da sudjeluje i odlučuje na skupštini društva na kojoj može konzumirati svoja upravljačka prava. Dioničari Croatia banke nikada nisu iskoristili svoja prava koja im daje Zakon o trgovačkim društvima. U zaštiti svojih interesa dioničari su mogli koristiti zakonske mehanizme primjerice: sazvati izvanrednu skupštinu (čl. 278 ZTD-a) na kojoj bi mogli odlučiti o smanjenju temeljnog kapitala banke (čl. 275. ZTD-a), o prestanku banke (čl. 275 ZTD-a), o provođenju likvidacije banke s prijedlogom za diobu imovine banke (čl. 378. ZTD) i td. Mogli su imenovati posebnu reviziju banke (čl. 298. ZTD-a), imali su pravo na izmjenu statuta banke te mogućnost iniciranja povećanja (smanjenja) temeljenog kapitala (čl. 301. do 354. ZTD-a) i pravo obavljanja kontrole uprave i nadzornog odbora banke i/ili pravo odlučivanja o svim drugim pitanjima od vitalnog interesa za banku (čl. 481. i 483. ZTD-a). Također, dioničari su imali mogućnost podizanja tužbe

s naslova naknade štete protiv članova uprave i nadzornog odbora Croatia banke zbog propusta dužne pažnje u upravljanju bankom, odnosno propusta u nadzoru banke (čl. 252. ZTD-a). Naime, uprava vodi poslove društva na vlastitu odgovornost prema čl. 240/1 ZTD-a, te daje savjesne i istinite izvještaje nadzornom odboru i skupštini banke. Uprava Croatia banke d.d. je bila dužna sukladno čl. 251/1 ZTD-a sazvati skupštinu ako u društvu postoji gubitak u visini polovine temeljnog kapitala. Nesporno je da je u predmetu PROJECT TRADE d.o.o. protiv Hrvatske Europski sud za ljudska prava donio presudu pod posl. br. 1920/14 od dana 19. studenog 2020. kojom je utvrdio postupovnu povredu prava iz čl. 1. Protokola 1. na mirno uživanje vlasništva, te povredu prava iz čl. 6. st. 1. Konvencije zbog dugotrajnosti postupka. Međutim, iz predmetne presude Europskog suda za ljudska prava iščitavaju se isključivo postupovne povrede u odnosu na čl. 1. Protokola 1., a i povreda iz čl. 6. st. 1. Konvencije je sama po sebi također postupovna povreda. Da se kojim slučajem radilo o povredama materijalne prirode one bi za posljedicu imale drugačiji ishod postupka. Europski sud za ljudska prava nije ulazio u ocjenu i odlučivanje o samom postupku sanacije Croatia banke d.d. i njezinim posljedicama niti je odlučivao o naknadi štete podnositelju zahtjeva. Predmetna presuda ne temelji se niti na jednom financijskom pokazatelju koji bi dovodio u pitanje opravdanost samog postupka (a time i u tom postupku provedeno poništenje i povlačenje dionica) već je presuda posljedica povrede prava dioničara na pravnu zaštitu. Tako se Europski sud za ljudska prava suzdržao od davanja mišljenja o svrhovitosti Odluke Vlade RH o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. te je li bila u općem interesu, je li uspostavljena pravična ravnoteža između zahtjeva od općeg interesa i zaštite prava na mimo uživanje vlasništva. Bankarska djelatnost je specifične naravi, jer u odnosu na druge poduzetnike, banke za svoje poslovanje, za obavljanje gospodarske djelatnosti s ciljem postizanja dobiti, ne koriste samo svoja sredstva već raspolažu i tuđim sredstvima, a za koja garantira RH (Agencija). Nesporno je da Croatia banka d.d. više godina uzastopno nije vodila poslove pažnjom dobrog gospodarstvenika te u svome poslovanju nije poštovala zakon i druge propise. Rezultat takvog poslovanja su kumulirani gubici proizašli iz nenaplativih plasmana banke, pri čemu su dioničari (koji imaju i obveze, a ne samo prava iz vlasništva) trebali osigurati dodatni kapital, a što oni nisu učinili tijekom navedenog razdoblja te su stoga posljedice propusta u vođenju poslova banke kao dioničkog društva snosili prvenstveno oni sami (kroz kapital). Dakle, obveze banke poništile su imovinu, a vrijednost dionica svele na nulu. Nula se povlači i dokapitalizira svježim novcem. Da nije došlo do sanacije i dokapitalizacije, banka bi otišla u stečaj u kojem dioničari ne bi dobili ništa. Naime, u slučaju otvaranja stečajnog/likvidacijskog postupka, vjerovnici kreditne institucije se sukladno relevantnim propisima koji uređuju stečajne/likvidacijske postupke kreditnih institucija razvrstavaju u isplatne redove te se unovčavanjem stečajne/likvidacijske mase namiruju sukladno takvom redoslijedu naplate. Dioničari se svrstavaju u niži isplatni red, što znači da su u redoslijedu nemirenja zadnji, te se namiruju tek ako i kad se namire svi ostali vjerovnici banke, što sve pak ovisi o raspoloživoj imovini banke u stečaju. Također, kreditne institucija prestaje sa radom i uklanja se sa tržišta. U sanaciji su također na gubitku jer se pokazalo da su obveze banke veće od imovine. Da su obveze bile manje, po Zakonu o sanaciji i restrukturiranju banaka izdale bi se zamjenske dionice s umanjenom vrijednošću. Sukladno navedenom, u konkretnom slučaju, budući da je za otpis gubitaka iskorišten cijeli temeljni kapital banke, povučene dionice dotadašnjih dioničara ne zamjenjuju se, tako da oni gube svoj osnivački ulog i prava koja su na osnovi dotadašnjih osnivačkih uloga imali (temeljni kapital). Postupci sanacije i restrukturiranja imaju za cilj zaštitu stabilnosti

financijskog tržišta i ne provode se radi zaštite interesa dioničara koji za zaštitu svojih prava imaju već spomenute druge mogućnosti. Dakle, nužnost sanacije uvjetuje upravo javni interes kao i činjenica da su iscrpljene druge mogućnosti sprječavanja narušavanja stabilnosti ukupnog financijskog sustava države (čl. 90. Zakona o bankama). Također se ističe da odredbe ZSRB, kao i današnjeg zakonskog okvira, Zakona o sanaciji kreditnih institucija i investicijskih društava (NN 19/15) i Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o uspostavi okvira za oporavak i sanaciju kreditnih institucija i investicijskih društava (dalje: BRRD), predviđaju da vlasništvo dionica dioničara prestaje nakon što je kapital na temelju kojeg su izdane upotrijebljen za pokriće gubitaka banke, a teret sanacije i prema sadašnjem relevantnom zakonodavnom okviru Europske unije prvo snose upravo dioničari. Kod sanacije/restrukturiranja kreditne institucije cilj je izbjegavanje većeg štetnog učinka na financijsku stabilnost, posebno sprječavanjem širenja štetnih učinaka na cjelokupni financijski sustav, uključujući i njihovo širenje na tržišnu infrastrukturu, te održavanje tržišne discipline. Ista se provodi i u cilju zaštite javnih sredstava tako da se na najmanju moguću mjeru svede oslanjanje na izvanrednu javnu financijsku potporu te u cilju zaštite deponenata koji imaju osigurane depozite i ulagatelja zaštićenih sustavom zaštite ulagatelja, a konačno cilj je i zaštita sredstava i imovine klijenata. Također, u skladu s propisanim zaštitnim mjerama u BRRD-u vjerovnici ne trpe veće gubitke od onih koje bi pretrpjeli da je otvoren stečajni postupak, a za procjenu položaja dioničara i vjerovnika u stečajnom postupku relevantan je trenutak otvaranja sanacijskog postupka nad bankom. Nadalje, ističe se da prema važećim direktivama EU fizička i pravna osoba koja smatra da su njezina prava i pravni interesi povrijeđeni donošenjem koje odluke u postupku sanacije može podnijeti tužbu nadležnom upravnom sudu u roku od mjesec dana od dana dostave navedene odluke. Pri tome takva tužba ne odgađa izvršenje odluke o otvaranju postupka sanacije odnosno ostalih odluka koje se donose u cilju provedbe odluke o otvaranju postupka sanacije niti sud može odlučiti da tužba ima odgodni učinak niti može izdati privremenu mjeru. Odluka upravnog suda kojom u cijelosti ili djelomično poništava ili oglašava ništetnom odluku o sanaciji ili drugu pojedinačnu odluku donesenu temeljem odluke o sanaciji bez učinka je na takve prijenose koji se temelje na poništenoj odluci odnosno na odluci koja je oglašena ništetnom. U tom slučaju podnositelj tužbe ima pravo isključivo na naknadu štete u skladu s općim pravilima o naknadi štete. U konkretnom slučaju, istekli su svi rokovi za poduzimanje radnji kojima bi se osporile odluke o otvaranja postupka sanacije odnosno ostvarila naknada štete, a ujedno Europski sud za ljudska prava u predmetnim presudama na koje se tužitelj poziva nije uopće ulazio u meritum samog sanacijskog postupka Croatia banke d.d. Naposljetku, ističe se kako je provedenom sanacijom štetu pretrpjela Republika Hrvatska, odnosno svi njeni porezni obveznici, a ne dioničari koji su imali pravo upravljanja i sukladno veličini i broju svojih dionica, odlučivanje o ekonomskom položaju i načinu poslovanju Croatia banke d.d. Tuženica stoga predlaže odbiti tužitelja s tužbom i tužbenim zahtjevom kao neosnovanim u cijelosti, uz naknadu troška parničnog postupka tuženoj zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

2.1. Nadalje, tuženica ukazuje da bi tužitelj mogao tražiti naknadu štete u ovom predmetu dužan je dokazati da sanacija Croatia banke d.d. nije bila potrebna, da je

ista ispunjavala svoje obveze te da pretpostavke za pokretanje postupka sanacije nisu bile potrebne, a tužitelj na navedene okolnosti nije predložio nikakva dokazna sredstva radi njihova utvrđivanja kao i da da nominalna vrijednost dionice utječe na izračun svote temeljnog kapitala društva te se ne podudara s tržišnom vrijednošću dionice slijedom čega bi tužitelj bio dokazati tržišnu vrijednost dionice u trenutku nastanka štetnog događaja odnosno odluke Vlade Republike Hrvatske od 23.09.1999., a tužitelj isto nije dokazao. Naime, tužitelj je dužan dokazati da je nastala šteta neposredna posljedica donošenje Odluke Vlade odnosno da šteta ne bi nastala da takve odluke nije bilo. Čak i pod pretpostavkom da su bili ispunjeni uvjeti za nastavak redovnog poslovanja Croatia banke tužitelj ne bi imao pravo na povrat iznosa koji je kao dioničar uplatio jer takvo pravo dioničara ne postoji. Stoga tužitelj nije u konkretnom slučaju ničim obrazložio niti dokazao nastanak štete, njezinu visinu ni postojanje uzročno posljedične veze zbog čega da se tužbeni zahtjev ukazuje neosnovanim. Tuženica nadalje ukazuje da je predmetna tražbina zastarjela je protupravnost na koju se tužitelj poziva mora biti utvrđena i dokazana kako bi se utvrdila odgovornost odnosno osnovanost zahtjeva. Tuženica pri tome ukazuje na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1476/2024 od 18.12.2024. kojim su ukinute presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj Pž-1874/2022 od 26.07.2023. i presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1775/2019 od 17. ožujka 2022. i predmet vraćen na ponovno odlučivanje s time da je revizija bila dopuštena u odnosu na pitanje predstavlja li Odluka Vlade miješanje u pravo na mirovno uživanje vlasništva zajamčeno čl. 1. Protokola 1 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u spisu priloženu dokumentaciju presliku potvrde o vlasništvu dionica (list 8 spisa), presliku Odluke Vlade RH o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. Zagreb (list 9-10 spisa), presliku rješenja Ustavnog suda RH (list 11-19 spisa), presliku presude i rješenja Pž-6074/14-5 od 8.9.2015. (list 22-28 spisa), presliku presude i rješenja Pž-3744/06-5 od 16.11.2010. (list 20-27 spisa), presliku presude i rješenja Pž-3744/06-3 od 18.06.2008. (list 28-35 spisa), presliku presude i rješenja P-3792/03 od 21.2.2006. (list 36-41 spisa), presliku presude i rješenja Pž-3774/06 od 18.6.2008. (list 43-50 spisa), presliku presude i rješenja Pž-6074/14-5 od 8.9.2015. (list 42-48 spisa), Odluke USRH od 2.10.2013. (list 49-54 spisa), presliku analize presude od 15.10.2021. (list 55-58 spisa), presliku presude ESLJP od 19.11.2020. (list 59-104 spisa), presliku obavijesti Velikog Vijeća od 21.4.2021. sa ovjerenim prijevodom s engleskog na hrvatski jezik (list 105-106, 107-108 spisa), presliku presude ESLJP od 2.12.2021. (list 110-124 spisa), presliku zahtjeva za mirno rješenje spora i odgovora na isti (list 125-140 spisa), rješenje Gž-1548/2015-3 od 12.05.2015. (list 155-156 spisa), presudu Rev-x-1053/15-2 od 24.05.2016. (list 166-170 spisa), komentar ZOO (list 171-173 spisa), presudu i rješenje broj Rev-900/2018-8 od 7.4.2021. (list 174-181 spisa), presudu broj Gž-889/17-2 od 18.01.2018. (list 182-188 spisa), odluku savjeta HNB (list 189-190 spisa), odluku broj Us-1566/2199-7 od 11.07.2002. (list 191-194 spisa), povratnicu (list 195 spisa), dopis udruge dioničara Croatia banke d.d. (list 196-197 spisa), odluku savjeta HNB o provođenju sanacije Croatia banke d.d. (list 198-199 spisa), prosudbu o odluci Vlade o sanaciji Croatia banke d.d. (list 200-202 spisa), priloženu sudsku praksu, stručna mišljenja (list 220-287, 305-315, 324-339, 364-459, 590-648, 698-805 spisa), rješenje broj Rev-1476/2024-2 od 18.12.2024. (list 273-280 spisa), presudu broj P-9529/2023-19 od 17.04.2025. (list 283-293 spisa),dopis udruge dioničara Croatia banke d.d. HNB o idejama i

prijedlozima za sanaciju Croatia banke d.d. od 15.06.1999. (list 294-295 spisa), presliku prijedloga djelomičnog obeštećenja dioničara (list 299-304 spisa), odluku P-4877/2005 od 26.01.2006. (list 317-323 spisa), obrazloženje suprotnog glasa u predmetu Croatia banka broj U-II-899/99 i dr. (list 340-342 spisa), izdvojeno mišljenje u odnosu na rješenje Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-II-899/1999 (list 343-347 spisa), pravno mišljenje prof. dr. sc. Jakša Barbić (list 348-350 spisa), ekspertizu za Ustavni sud RH (list 351-363 spisa), zapisnike o saslušanju svjedoka (list 460-477, 531-554 spisa), presudu ovog suda poslovni broj P-9530/2023 od 19.12.2024. (list 478-489 spisa), presudu ovog suda poslovni broj P-9528/2023 od 15.01.2026. (list 555-570 spisa), analizu presude Project Trade d.o.o. protiv Hrvatske te Jurčić protiv Hrvatske (list 650-651 spisa), odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-3482/2021 od 3. listopada 2023. (list 652-672 spisa), odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-3062/2019 od 3. studenoga 2020. (list 673-690 spisa), ugovore o kupnji dionica Croatia banka d.d. (list 691-697 spisa), izveo dokaz saslušanjem svjedoka Ivana Tarle, Adolfa Matejke (list 529-534 spisa), Marije Hrebac (list 809-812 spisa) te uvid u svu drugu dokumentaciju priloženu spisu.

3.1. Kako su se stranke suglasile na ročištu održanom da se koristi iskaz svjedokinje Nataše Marendić dan u spisu ovog suda broj Pn-9258/2023, sud je izvršio uvid u presliku zapisnika o njezinu saslušanju kao svjedoka na listu 465-467 spisa.

4. Na temelju izvedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svakog za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP) ovaj sud nalazi tužbeni zahtjev osnovanim, a kako je navedeno u izreci ove presude.

4.1. Tuženica je u podnesku od 22.05.2025. navela da dostavlja dokumentaciju u posebnom omotu budući je ista dokumentacija predstavlja supervizorsku tajnu koju je Hrvatska narodna banka po propisima koji su vrijedili u trenutku nastanka tih dokumenata (čl. 99. Zakona o bankama) i te po čl. 206. Zakona o kreditnim institucijama slijedom čega je dužan čuvati kao povjerljive slijedom čega je predloženo sudu donijeti odluku o isključenju javnosti sukladno čl. 307. i čl. 309. Zakona o parničnom postupku.

5. Obzirom na navedeno sud je na ročištu održanom 21. rujna 2026. sukladno odredbi čl. 307. u vezi sa odredbom čl. 308. i čl. 309. ZPP zbog poslovne tajne isključio javnost za glavnu raspravu.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 2.972,99 eura/22.400,00 kuna (umnožak nominalne vrijednosti 112 dionica od 200 kuna/26,54 eura po dionici) na ime naknade štete za koju tvrdi da mu je nastala nezakonitim ili nepravilnim obavljanje poslova državne uprave. Naime, tužitelj svoj zahtjev temelji na tvrdnji da je postojalo nezakonito miješanje tužene u njegovo pravo vlasništva nad dionicama Croatia banke d.d. u visini njezinog udjela u temeljnom kapitalu banke koja nezakonitost je utvrđena u predmetu Europskog suda za ljudska prava u predmetu Project-Trade d.o.o. protiv Republike Hrvatske broj 1920/2014 od 19. studenoga 2020.

7. Među strankama je sporan prigovor mjesne nenadležnosti suda, aktivne legitimacije tužitelja, zastara tužiteljeva potraživanja, osnovanost i visina zahtjeva.

8. U odnosu na prigovor mjesne nenadležnosti suda u smislu odredbe čl. 48. st. 3. ZPP valja navesti da je neosnovan jer je rješenjem ovog suda poslovni broj P-9519/2023-9 od 12. veljače 2024. odbijen prigovor obzirom na to da je riječ o sporu radi naknade štete, a odredbom čl. 52. st. 1. ZPP propisana je izberiva nadležnost u sporovima radi naknade štete na način da je osim suda općemjesne nadležnosti nadležan i sud na čijem je području štetna radnja počinjena ili sud na čijem je području štetna posljedica nastupila, a primjena naznačene odredbe nije isključena u odnosu na Republiku Hrvatsku. Navedena odluka potvrđena je rješenjem Županijskog suda u Bjelovaru broj Gž-291/2024-2 od 27. svibnja 2024. povodom žalbe tuženice Republike Hrvatske koja je odbijena kao neosnovana.

9. U odnosu na prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja valja navesti da je neosnovan jer je uvidom u presliku potvrde o vlasništvu dionica (list 8 spisa) razvidno da je tužitelj bio dioničar Croatia banke d.d. sa ukupno 112 dionica, nominalne vrijednosti 1 dionice 200,00 kn. Stoga je sud utvrdio da je tužitelj aktivno legitimiran u ovom postupku potraživati naknadu štete od tuženice.

10. Prvenstveno, u odnosu na istaknuti prigovor zastare valja navesti da je u pravu tužitelj kada tvrdi da se u konkretnoj situaciji početak tijeka zastarnog roka ima vezati za trenutak konačnosti odluke u predmetu PROJECT-TRADE d.o.o. c/a RH. Naime, tek je konačnošću presude ESLJP (19.4.2021.) počeo teći zastarni rok za naknadu štete tužiteljici jer je tek donošenjem te odluke Europski sud za ljudska prava utvrdio povredu Konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda te čl. 1. Protokola 1. uz tu Konvenciju, a na štetu dioničara, među kojima je i ovdje tužiteljica, zbog čega, po ocjeni ovog suda, rok za zastaru tražbine s naslova naknade štete može početi teći tek od donošenja te odluke, a ne od donošenja sporne Odluke, tj. od 1999. godine. To stoga jer tužiteljica nije prije donošenja odluke ESLJP-a niti mogla pokretati postupke za naknadu štete po tom osnovu jer je Ustavni sud Republike Hrvatske, povodom ustavne tužbe, obustavio postupak prijedloga za pokretanje ocjene suglasnosti s Ustavom i zakonom Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., a redovni su sudovi u Republici Hrvatskoj odbijali tužbe i zahtjeve dioničara, kako za utvrđenje da su dioničari, tako i za prijenos u vlasništvo dionica i njihova upisa u knjigu dionica, zbog čega se tužiteljici ne može staviti na teret da je takve zahtjeve mogla podnositi odmah nakon donošenja sporne Odluke, 1999. godine, pa se njezino saznanje za štetu i osobu koja je počinila štetu može računati tek od konačnosti odluke Europskog suda za ljudska prava u predmetu Project Trade d.o.o. protiv Republike Hrvatske, tj. 19.4.2021.
10.1.Tužba je ovom predmetu podnesena 04.10.2023., a zahtjev za mirno rješenje spora, prema dokumentaciji koja prileži spisu podnesen je 07.04.2023. (list 125-133 spisa), a tuženica je dopisom od 10. 07.2023. (list 135 spisa) otklonila svoju obvezu što znači da nije istekao trogodišnji zastarni rok propisan odredbom čl. 230. st.1. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; dalje: ZOO) zbog čega je prigovor zastare neosnovan.

11. Uvidom u dokumentaciju priloženu spisu utvrđeno je da je:

-da je Vlada Republike Hrvatske 23. rujna 1999. donijela Odluku o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. Zagreb („Narodne novine“ broj 98/99 - dalje: Odluka Vlade RH) i to na temelju odredaba Zakona o sanaciji i restrukturiranju banaka („Narodne novine“ broj 44/94) i prijedloga Hrvatske narodne banke koja je ocijenila da je postupak sanacije moguć i ekonomski opravdan;

- da su danom stupanja na snagu predmetne Odluke Vlade poništene i povučene dotadašnje dionice Croatia banke d.d. Zagreb i istovremeno su prestale funkcije Skupštine, Nadzornog odbora Banke, ovlaštenja Uprave Banke i prava dioničara Banke koja su im pripadala na temelju dotadašnjih dionica (članak VIII. Odluke);

- da je ovlasti uprave, nadzornog odbora i skupštine Croatia banke d.d. preuzeo privremeni upravitelj temeljem Odluke Savjeta Hrvatske narodne banke o imenovanju privremenog upravitelja Croatia banke d.d. br. O-474/99 od 23. veljače 1999.;

- da je člankom VII. Odluke Vlade Republike Hrvatske o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. odlučeno da se danom objave predmetne Odluke povlače i poništavaju dotadašnje dionice Banke, a Banka izdaje zamjenske dionice u ukupnom iznosu koji odgovara visini potrebnog temeljnog kapitala za redovno poslovanje Banke;

- da su nove (zamjenske) dionice predane Državnoj agenciji za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka u visini izvršene dokapitalizacije banke od strane Agencije;

- da je Zakon o sanaciji i restrukturiranju banaka prestao važiti 31. svibnja 2000. stupanjem na snagu Zakona o prestanku važenja Zakona o sanaciji i restrukturiranju banaka („Narodne novine“, broj 52/00);

- da je Ustavni sud Republike Hrvatske rješenjem poslovni broj U-II-899 („Narodne novine“, broj 32/03) obustavio postupak u povodu prijedloga za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. Zagreb.

-da je Europski sud za ljudska prava (dalje: ESLJP) u predmetu Project-trade d.o.o. protiv Hrvatske (Zahtjev 1920/14 - dalje: Presuda ESLJP) od 19. studenog 2020. donio presudu u kojoj je utvrdio da je Republika Hrvatska povrijedila pravo na mirno uživanje vlasništva zauzevši pravno shvaćanje da je došlo do povrede članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju. Naime taj sud iznosi shvaćanje da kako valjanost Odluka Vlade RH nije bila podvrgnuta ispitivanju u sudskom postupku, izostala su postupovna jamstva prava na mirno uživanje vlasništva iz Protokola 1. uz Konvenciju pa je već time došlo do povrede tog konvencijskog prava jer da bi miješanje bilo zakonito, mora između ostalog biti i popraćeno dovoljnim postupovnim jamstvima protiv proizvoljnosti, uključujući i mogućnost djelotvornog osporavanja predmetne mjere (Presuda ESLJP - točka 82. obrazloženja). Nije sporno niti da je navedena odluka ESLJP postala konačna 19. travnja 2021.

12. Iz iskaza svjedoka Ivana Tarle proizlazi da je bio najprije direktor, a potom i predsjednik uprave Croatia banke od 1989.-1999. Croatia banka je osnovana na načelima tržišne ekonomije te je krenula sa manjim brojem dioničara te čim je zadovoljila kapitalski cenzus, a to je tada iznosilo 300 tisuća njemačkih maraka mogla se upisati u sudski registar i početi djelovati s time da je banka imala vrlo eksplozivan razvoj, tako da je od malog broja dioničara 1999. imala 5.753 dioničara. Ona je imala imovinsku bilancu od početnih 300 tisuća njemačkih maraka do blizu 800 milijuna njemačkih maraka. Banka je uredno poslovala do 1998. Problemi sa

bankom nastaju kada je tadašnji guverner HNB-a izjavio da u Hrvatskoj postoji određeni broj banaka, brzo ratujućih, nestabilnih, koje bi po njegovim riječima trebalo na određeni način srediti. Navedena izjava bila je vrlo negativna, štetna za cijeli bankarski sustav, a posebice za brzo rastuće banke kao što je bila Croatia banka. Sredinom 1998. dogodilo se ono čega su se svi bojali, a to je bilo da su štediše počeli masovno povlačiti svoje depozite, odnosno raskidati štetne Ugovore s time da su i poslovni subjekti počeli povlačiti svoja sredstava i prenositi u druge banke, pogotovo ove koje su dolazile iz inozemstva Adria banka i RBA banka. U tih 6 mjeseci neto odljev iz Croatia banke je bio 550 milijuna kn, a to je blizu ¼ ukupne bilančne svote banke. Ne postoji banka u svijetu koja bi tave odljeve mogla izdržati te je posljedica bila gubljenje likvidnosti u 02. mjesecu 1999. Koncem 02. mjeseca 1999. savjet Narodne banke donosi odluku da u Croatia banku pošalje privremenog upravitelja koji ima prvo prema tadašnjem zakonu da suspendira upravu banke, nadzorni odbor i skupštinu banke. Od tada dioničari nemaju nikakvog predstavnika te kao takvi oni ne funkcioniraju te je on nakon dva tjedna napustio banku. Na poseban upit punomoćnika tužitelja kakav je bio položaj banke u periodu između postavljanja upravitelja do donošenja odluke o sanaciji banke, svjedok je naveo da je Croatia banka na prijelazu iz 1997. u 1998. imala i dopunsku emisiju dionica od 85 milijuna kuna te da je banka loše radila tu emisiju dionica ne bi mogla raspisati jer ne bi dobila dopuštenje tadašnje komisije za vrijednosne papire, banka je u 02. mjesecu 1999. bila jedna financijska ruševina. Na poseban upit punomoćnika tužitelja da li se dionicama trgovalo, bilo na burzi, bilo interno, svjedok je naveo da se interno trgovalo, s time da je to bilo do dolaska upravitelja, s time da se to trgovanje odvijalo po nominalnoj cijeni dionice od 200 kn. Na poseban upit punomoćnika tužitelja ima li saznanja da se trgovalo na burzi, naveo je da da je dugo vremena bio uvjeren da se na burzi nije trgovalo, ali nakon davanja iskaza u drugom postupku došao je do spoznaje da je ipak bilo, s time da misli da se radi o jednoj transakciji koja se odvijala na Varaždinskoj burzi 1998. Na poseban upit punomoćnika tužitelja jesu li protiv njega ili drugih članova uprave vođeni kakvi građanski ili kazneni postupci vezano za poslovanje banke te kakav je bio njihov ishod, naveo je da je protiv njega vođen postupak na Trgovačkom sudu i to banka je njega tužila za naknadu štete, s time da nije utvrđena njegova odgovornost, nakon toga je vođen kazneni postupak protiv n njega pred Županijskim sudom u Zagrebu te nakon toga na Općinskom kaznenom sudu u Zagrebu, s time da nije utvrđena njegova odgovornost u tim postupcima. Na poseban upit punomoćnika tužitelja da li ima saznanja jesu li neke druge banke krajem 90-tih godina prošlog stoljeća završile u sanaciji, odnosno stečaju i koje su to, naveo je da su tada upravo zbog izjave tadašnjih guvernera koje je prije spomenuo nastalo "pogubljenje" malih banaka i brzo rastućih banaka te koliko zna tada je sa tržišta nestalo 12 banaka i 13 štedionica i to županjska banka, gradska banka, centar banka. Na poseban upit punomoćnika tužitelja jesu li te banke završile u stečaju ili sanaciji, naveo je u sve završile u stečaju. Na poseban upit punomoćnika tuženika koji je razlog dolaska privremenog upravitelja u Croatia banku, navodi da se privremeni upravitelj postavlja ako banka ima određene financijske probleme, likvidnosne probleme, odluku o postavljanju privremenog upravitelja donosi savjet Narodne banke. Na poseban upit punomoćnika tuženika do kada je Croatia banka ispunjavala svoje obveze, naveo je do polovine 1998. Na poseban upit punomoćnika tuženika obzirom da je rekao da je neto odljev iz Croatia banke bio 550 milijuna kn u razdoblju od 6. mj., jesu li dioničari mogli u tom razdoblju išta učiniti, naveo je da nisu ništa mogli učiniti jer dioničari popunjavaju temeljni kapital, a to se može jedino novom emisijom te na daljnje pitanje jesu li dioničari mogli dokapitalizirati banku,

naveo je da nisu mogli jer za dokapitalizaciju treba ispuniti određene zakonske uvjete te on za takve mogućnosti ne zna. Na poseban upit punomoćnika tuženika obzirom da je izjavi tadašnji guverner Narodne banke rekao da postoje nestabilne banke je li izrekom spomenuo Croatia banku, naveo je da i to zna iz tadašnjeg tiska. Na poseban upit punomoćnika tuženika da li vodi postupak protiv Hrvatske agencije za osiguranje depozita i protiv Croatia banke, navodi da se vodi i to na ovom sudu i Trgovačkom sudu te da li vodi identičan postupak protiv RH, navodi da se vodi kod ovog suda s time da nije pravomoćno okončan. Punomoćnik tuženika prigovorio je cijelosti ovakvom iskazu svjedoka jer je isti osobno zainteresiran za ishod spora zato što je svjedok u ulozi tužitelja pokrenuo spor kod ovog suda u istovrsnoj pravnoj stvari koji se vodi pod brojem P-1612/23, a osim toga vodi i postupak pred Trgovačkim sudom u Zagrebu o čemu je tuženica dostavila u spis rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-1476/24-2 od 18.12.2024. kojeg je tuženica dostavila u ovaj sudski spis uz svoj podnesak od 30.09.2025. Punomoćnik tužitelja naveo je da činjenica da isti vodi spor vodi pred Trgovačkim sudom je irelevantan za vjerodostojnost njegova iskaza, a koja je pravno shvaćanje izraženo u presudi ovoga suda P-9534/23, a osim toga neovisno o njegovu svojstvu tužitelja u ovosudnom sporu protiv tužene isti ima neposredna saznanja o događajima koji su prethodili sanaciji Croatia banke. Punomoćnik tuženika naveo je da će navedene činjenice cijeniti sud u ovom postupku, ali evidentno valja uzeti u obzir osobnu zainteresiranost svjedoka za ishod postupka. U odnosu na iskaz navedenog svjedoka sud je isti prihvatio kao vjerodostojan neovisno o njegovoj posrednoj zainteresiranosti za ishod spora obzirom na to da vodi postupak pred ovim sudom protiv Croatia banke d.d., obzirom na to da u njegovom iskazu sud nije našao nelogičnosti i proturječnosti već je iskazivao obzirom na funkciju koju je obnašao u Croatia banci d.d. u vremenu prije donošenja odluke Vlade Republike Hrvatske o sanaciji Croatia banke d.d.

13. Iz iskaza svjedoka Adolfa Matejke proizlazi da je Croatia banka tijekom 1998. imala problema sa likvidnošću, a podesno početnom 1999. kada je zapala u korištenje interventnog kredita u iznosu od 160 milijuna kuna, što je bilo 2 puta više nego što je iznosila obvezna rezerva Croatia banke. Iz tog razloga je banka bila blokirana što znači da štediše nisu mogle podizati svoje štedne uloge, klijenti banke nisu mogli raspolagati svojim sredstvima na računu te banke, odnosno žiro računima. Obveze prema inozemstvu se nisu izmirivale jer banka nije imala deviznih sredstava, plaće zaposlenicima nisu bile isplaćene, a niti su se plaćale materijalne obveze banke zbog čega banka nije mogla odobravati daljnje kredite. Iz tog razloga je savjet HNB-a na sjednici od 23.02.1999. mene postavio z privremenog upravitelja banke i temeljem zaloga državnih obveznica Dubrovačke banke odobrio kredit za likvidnost u iznosu od 550 milijuna kuna, a banka je zato u fiduciju Dubrovačkoj banci prenijela svoja najkvalitetnija potraživanja, udjele i materijalnu imovinu. Kada je imenovan privremenim upraviteljem Narodna banka nije imala spoznaje da se radi o nesolventnoj banci, temeljem izvješća Croatia banke proizlazilo je da je banka solventna ali da ima problema sa likvidnošću, a to znači da su obveze banke po umanjenju za iznos temeljnog kapitala, dopunskog kapitala i rezervi bile veće nego imovina banke, aktiva banke je bila manja nego što su bile obveze banke. Njegov zadatak bio je da ustanovi kakvo je stanje i da predloži modalitete za stabilno poslovanje i profitabilno poslovanje Croatia banke. Iz odobrenog kredita za likvidnost 01.03.1999. otvorili su šaltere banke, isplatili obveze iz blokiranih sredstava koje su imali klijenti na žiro računima, napunili devizna sredstva za plaćanje prema inozemstvu i vratili interventni kredit HNB u iznosu od 147 milijuna kuna. Pojasnio je

da su određene uplate smanjivale razliku između početno uzetog i vraćenog interventnog kredita. Naveo je da su od 01.03.1999. klijenti mogli raspolagati sa svojim sredstvima, podizati štedne uloge, kupili su određene vrijednosne papire da imaju mogućnosti korištenja kredita, kupili su devize za devizno plaćanje, što znači da je banka od 01.03.1999. mogla uredno poslovati. Istovremeno su radili kontrolu poslovanja Croatia banke te je tvrtka za reviziju Deloitte and Toushe, istovremeno je radila i kontrolu supervizija HNB-a jer je sa njim u banku došlo i 6 članova supervizija HNB-a, a istovremeno je radila i interna revizija Croatia banke reviziju. Strana revizorska kuća je ustanovila da se ne radi samo o nelikvidnoj već i o insolventnoj banci, a što je ustanovila i supervizija HNB-a koja je pregledala gotovo cjelokupni arhivu banke. Svi su došli do istog zaključka da se radi o nesolventnoj banci. Radilo se o tome da je banka po sva tri nalaza, a s time da je najnepovoljniji nalaz bi interne kontrole da je banka duboko insolventna, a to je potvrdio i odobreni sanacijski kredit RH koji je iznosio 553 milijuna kn od čega je 336,5 milijuna kuna bilo nužno za pokriće potencijalnih gubitaka, a 217 milijuna kuna je bio novi kapital banke da može dalje poslovati, to znači da je država putem agencije za osiguranje štednih uloga i sanacija banaka na teret poreznih obveznika potrošila više od 336 milijuna kuna da pokrije negativan kapital banke. Na pitanje koliko je bila vrijednost dionica u to vrijeme ona ne da je samo bila 0 nego je bilo mogućnosti ona je bila preko – 260 kn po dionici. To je iz razloga što tih 360 milijuna kuna je služilo za pokriće potencijalnih gubitaka jer nije bilo dovoljno kapitala i rezervi banke za njihovo pokriće. Narodna banka je naložila da se održi skupština dioničara 1998. za 1997. a koja je održana 04.12.1998. te je prema njegovom saznanju potvrđeno smanjenje broja članova nadzornog odbora sa 11 na 6., a skupština je bila vrijeme i mjesto da se raspravlja. Koliko zna na pogoršanje poslovanja banke utjecali su i natpisi u listu Globus gdje se pisalo da postoji svađa između članova nadzornog odbora i uprave banke, a što je produljivalo nepovjerenje, a poznato je da banke počivaju na povjerenju. Nakon uspostave likvidnosti banke, ista je odobravala kredite klijentima te je nakon toga mogla poslovati sa inozemstvom te je vlada na prijedlog HNB-a donijela odluku o sanaciji banke. Bio je najprije bio privremeni upravitelj 6 mjeseci, a poslije je bio zaposlenik agencije sa ovlastima upravitelja banke sve do kolovoza. Na poseban upit punomoćnika tužitelja zašto nije predložen stečaj obzirom da je banka bila nelikvidna i nesolventna a imajući u vidu da je tada 12 banka i 13 štedionica završilo u stečaju, naveo je da je temeljni razlog bio to što su ocijenili da ukoliko bi se banka sanirala ista bi mogla nastaviti uspješno poslovati iz razloga jer je vizija banke bila poslovati sa malim i srednjim poduzećima te bi stečaj još jedne banke narušio još više povjerenje u bankarski sustav RH te su ocijenili obzirom da je banka imala zaposlenih preko 320 ljudi te je imala 22 podružnice i 3 poslovnice, da bi stečaj značio da bi država morala odmah isplatiti cjelokupnu osiguranu štednju preko 380 milijuna kuna, da bi morala vratiti sindicirani zajam u iznosu od 30 milijuna njemačkih maraka te bi to narušilo ugled bankovnog sustava Republike Hrvatske u inozemstvu te bi deponenti ostali bez sredstava. Koliko znam nijedna banka koja je u to vrijeme otišla u stečaj, odnosno dioničari tih banaka nisu ostvarili nikakav povrat vrijednosti svojih dionica iz stečajne mase zbog čega smatra da je korištena metodologija od međunarodne revizijske kuće i supervizija narodne banke bila ispravak od Croatia banke. U slučaju kada banka ide u stečaj ona za sobom povlači i svoje klijente, a imajući u vidu disperzirano poslovanje banke na teritoriju Republike Hrvatske. U slučaju da je i Croatia banka otišla u stečaj ona bi dovela i do povlačenja depozita štediša drugih banka jer se tada stvara efekt štediša, odnosno da oni podižu i kod banaka koje nisu u problemima. Svjedok je naveo da je sam naziv banke imao svoj

značaj u banci je bilo kvalitetnih kadrova, orijentacija banke prema malim poduzećima je bila pozitivna te banka nije bila involvirana kreditiranje velikih poduzeća. Na poseban upit punomoćnika tužitelja da li mu je poznato da je 1997. izdana emisija dionica u iznosu od 85 milijuna kuna serije A-1, naveo je da se sjeća da je banka išla na dokapitalizaciju što je ukazivalo da banka ima poteškoće u poslovanju te da bi bila uspješna emisija dionica banku je sa stajališta likvidnosti to koštalo preko 105 milijuna kuna te je najveći broj dionica uplaćivan iz odobrenog kredita same banke. Na poseban upit punomoćnika tužitelja je li neko tijelo moralo odobriti tu emisiju dionica poput komisije za vrijednosne papire, naveo je da je komisija morala odobriti, a da li je vršila analizu financijskog stanja ne zna. Na poseban upit punomoćnika tužitelja da li je 02.12.1999. donio prijedlog djelomičnog obeštećenja dioničara Croatia banke koji se nalazi na listu 300-303 spisa što se pokazuje svjedoku, svjedok je naveo da je prijedlog bio da banka nastavi sa poslovanjem zbog čega je bilo nužno zadržati klijente banaka, posebno uredne klijente te s obzirom da je banka bila likvidna i odobravala kredite i bila na tržištu. Te je bilo potrebno vratiti povjerenje u Croatia banku i proširiti poslovanje. Koliko je njemu poznato taj prijedlog obeštećenja nije prihvaćen, a nije se mogao ni provesti, jer je trebalo koristiti proračunska sredstva. Na poseban upit punomoćnika tuženika kako je na kraju završena sanacija i što se dogodilo sa dioničarima, svjedok je naveo da je donesena odluka o sanaciji banke te je država sanirala banku sa 553 milijuna kuna te da u toj odluci koliko se sjeća poništavaju dionice s obzirom da su potencijalni gubici iznosili znato iznad kapitala banke. Nakon dokapitalizacije Croatia banka je postala vlasništvo Republike Hrvatske. Na poseban upit punomoćnika tuženika obzirom da je prilikom dolaska u banku da je ne samo nelikvidna već i insolventna kako se to dogodilo obzirom da je banka bila u obvezi slati financijska izvješća narodnoj banci, svjedok je naveo da je banka slala izvješća HNB međutim ta izvješća su bila lažna. Primjera radi, banka bi založila devizna sredstva kod inozemnih banaka i dala naloge tim bankama da odobri kredite pojedinim klijentima, a to nije knjižila, a nije ishodila niti instrumente osiguranja naplate u slučaju ne vraćanja kredita, tako da je banka ostala bez tih sredstava, a to nije prikazivala u poslovnim knjigama. Banka je potraživanja prema klijentima iskazivala kao posve naplativa i svrstavala au grupu A, a nije imala instrumente naplate tih kredita te je pogrešno razvrstavala potraživanja. Najveći klijent je bio Likroinvest i Megracomerc. Na poseban upit punomoćnika tuženika iz kojeg razloga je bio motiviran za sastavljanje prijedloga djelomičnog obeštećenja dioničara, svjedok je naveo da se vrati povjerenje u banku, nakon svih revizorskih izvješća više nije bilo upitno da nemaju vrijednosti.

14. Iz iskaza svjedokinje Marije Hrebac proizlazi da je direktorica Hrvatske agencije za osiguranje dokaza i na tom radnom mjestu je od 2012. Riječ je o bivšoj državnoj agenciji za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka. Riječ je o agenciji koja je provela odluku Vlade RH o sanaciji Croatia banke. Poznato joj je da je sanacija Croatia banke izvršena 1999. nakon što je Vlada RH na prijedlog HNB-a donijela odluku o sanaciji. Poznato joj je da je HNB utvrdio da u Croatia banci postoji 622 milijuna kuna gubitka, da je temeljni kapital banke u tom trenutku bio oko 250-260 milijuna kuna, tako da je bilo preko 350 milijuna kuna gubitaka, više nego što je temeljni kapital banke. Te gubitke preko temeljnog kapitala pokrila je tadašnja agencija DAB, te je ista uplatila dodatni temeljni kapital izdavanjem novih dionica, a to je bilo preko 250 milijuna kuna. Kroz provođenje navedenih odluka o sanaciji Croatia banke, tadašnja agencija DAB postala je vlasnik Croatia banke, pošto je

uplatila temeljni kapital kroz izdavanje novih dionica. Isto je napravljeno na temelju tadašnjeg zakona o sanaciji banaka koji je bio ukinut 2001., te je nakon toga 2014. ponovno vraćen u zakonodavstvo RH i sada se zove Zakon o sanaciji kreditnih institucija, s time da su provođenje postupaka sanacija identični po oba zakona, s time da je na temelju ranijeg starog zakona sanacija financirana iz proračuna na teret poreznih obveznika, a po novom zakonu koji se temelji na direktivi, sanacija se provodi isključivo na teret kreditnih institucija, s time da kreditne institucije plaćaju sanacijski doprinos u posebna fond iz kojeg se financira sanacija. Na posebno pitanje punomoćnika tužitelja da li joj je poznato da je Vlada RH donijela odluku da je sanacija Croatia banke od posebnog interesa za RH, ne zna točno, ali zna da je Hrvatska narodna banka kao regulator bankarskog tržišta predložila Vladi RH da donese odluku o provođenju postupka sanacije, s time da je HNB mogao predložiti i stečaj Croatia banke umjesto sanacije. Na posebno pitanje punomoćnika tužitelja da li je poznato da je tadašnjim odredbama zakona o bankama bilo propisano da je za sanaciju banke nužno donijeti odluku da je sanacija određene banke od posebnog državnog interesa, navela je da u današnjem zakonu o sanaciji kreditnih institucija nužno utvrditi da je sanacija neke kreditne institucije u javnom interesu i da se zato provodi postupak sanacije. To je trebalo utvrditi sanacijsko tijelo, a tada je bilo isto tako, odnosno HNB predlaže ili sanaciju ili stečaj kreditnih institucija. Na posebno pitanje punomoćnika tužitelja ima li saznanja što se događalo sa dioničarima Croatia banke nakon donošenja odluke o sanaciji, odnosno jesu li pokretali sudske postupke i kakav je bio njihov rezultat, navodim da joj je poznato da su određeni dioničari održavali sastanak sa HNB-om i zalagali se da banka ide u sanaciju, a ne u stečaj, HNB je u Croatia banci imala privremenu upravu koja je utvrdila gubitke i razloge za stečaj i sanaciju, a nakon što je predložila sanaciju i Vlada RH donijela odluku o istoj i nakon što je provedena sanacija, neki dioničari Croatia banke tužili su RH. Kod sanacija dioničari prvi pokrivaju gubitke svojim temeljnim kapitalom koji je plaćen na ime dionica. Obzirom da je gubitak bio 622 milijuna kuna, a temeljni kapital oko 260-270 milijuna kuna, on je iskorišten za pokriće dijela tog gubitka i dionice su poništene i one ništa ne vrijede. Ostatak gubitka je pokrila agencija u iznosu od 350 milijuna kuna, te agencija za to nije dobila ništa već je samo pokrila gubitke koje je napravila prethodna uprava i menadžment banke. Nakon toga je agencija uplatila dodatnih 200 milijuna kuna za nove dionice, odnosno novi kapital i postala vlasnik sanirane banke, a bivši dioničari su tužili RH jer su smatrali da im je oduzeto privatno vlasništvo što nije bio slučaj već je isto iskorišteno za pokriće gubitaka banke dok je bila u njihovom vlasništvu. Koliko joj je poznato tu je bilo više sudskih tužbi u različitim smjerovima, s time da su neki dioničari osporavali odluku Vlade RH, a drugi utvrđenje gubitaka. Koliko je meni poznato sve su presude bile odbačene do ove na europskom sudu koja je vraćena povodom pravnog lijeka. Na posebno pitanje pun. tužitelja što je europski sud za ljudska prava u presudi utvrdio, da su dioničari trebali imati pravni lijek protiv odluke o sanaciji banke, odnosno prijedloga o sanaciji banke, te i danas postoji taj pravni lijek u zakonodavstvu. Međutim, on određuje da bivši dioničari mogu tužiti ako su u postupku sanacije prošli lošije nego što bi prošli u stečajnom postupku. Ni sadašnji ni prethodni zakon ne preispituju ovlast regulatora da može bilo koga ukloniti sa financijskog tržišta ukoliko ne ispunjava uvjete, a sadašnji zakon određuje da ukoliko se utvrdilo da bi dioničari bolje prošli u stečaju nego u sanaciji onda za tu razliku koja bi bila utvrđena mogu biti obeštećeni iz sanacijskog fonda. Navela je da sanacija se provodi u javnom interesu te dioničari mogu dobiti eventualno obeštećenje iz sanacijskog fonda. U situaciji Croatia banke gubici su bili toliko veliki da oni ne bi ostvarili ništa, te ne bi dobili ni drugi vjerovnici koji su u višim isplatnim

redovima prije dioničara jer imovine nije bilo dovoljno s obzirom na akumulirane gubitke. Eventualno su dioničari mogli osporavati odluku HNB-a o sanaciji, međutim, oni to nisu učinili te postoje čak zapisnici da su ni zagovarali sanaciju banke. Na posebno pitanje punomoćnika tužitelja da li joj je poznato da je sanacijski upravitelj Adolf Matejka 3 mjeseca nakon donošenja odluke o sanaciji donio prijedlog obeštećenja dioničara, a koji se nalazi na listu 299-303 spisa, a koji se predočava svjedoku, navodi da joj je poznato da postoji prijedlog, međutim, taj prijedlog nema zakonsko uporište jer ni po tadašnjem zakonu o sanaciji, a niti po sadašnjem, kao ni po stečajnom zakonu dioničari prvi snose gubitke poslovanja svojim kapitalom, bivši dioničari su izabrali nadzorni odbor i upravu banke, nadzirali poslovanje kroz skupštinu i donosili odluke, te je njihova uprava ta koja je kumulirala gubitke, te su oni svoj kapital dali u ruke toj upravi koja je kumulirala dvostruko veći gubitak od tog kapitala, a navedeno je utvrdio HNB. Tako da obeštećenje dioničara nema uporište u zakonu. To bi bilo u situaciji kao da kupite dionice bilo koje firme, a vi tražite obeštećenje kada ona propadne, a od onog tijela koje je utvrdilo propadanje. Punomoćnik tužitelja prigovorio je iskazu svjedokinje u cijelosti jer je ista iskazivala o stvarima koje nisu predmet ovog postupka, jer predmet spora nije opravdanost sanacije Croatia banke već naknada štete zbog nezakonitog miješanja države u pravo vlasništvo tužitelja što je utvrđeno pred sudom u Strassbourgu u više presuda. Osim toga svjedokinja je zainteresirana za ishod ovog postupka obzirom da je agencija čija je ona direktorica i zakonska zastupnica tužena u istoj pravnoj stvari u ovosudnom predmetu br. P-6065/2025.

14.1. Sud je nadalje prihvatio iskaze svjedoka Adolfa Matejke i Marije Hrebac kao vjerodostojne jer su oba svjedoka iskazivala o saznanjima koja imaju vezano za poslovanje Croatia banke d.d. ovisno o funkciji koju su obnašali u vrijeme donošenja odluke Vlade o sanaciji Croatia banke d.d. i nakon toga.

15. Tužitelj u ovom postupku svoj tužbeni zahtjev temelji na tvrdnji da mu je zbog odluke državnog tijela (odluke Vlade Republike Hrvatske navedene u ranijem dijelu obrazloženja presude) kojim je donesena odluka o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. , a čiji je tužitelj bio dioničar, a kojom su povučene i poništene sve dotadašnje dionice Croatia banke d.d. nanesena materijalna šteta jer tužitelj smatra navedenu odluku nezakonitom.

16. Prema odredbi čl. 14. Zakona o sustavu državne uprave („Narodne novine“ broj 66/19) štetu koja fizičkoj ili pravnoj osobi nastane nezakonitim ili nepravilnom obavljanjem poslova državne uprave naknađuje Republika Hrvatska. Za ostvarenje prava na naknadu štete u ovom slučaju je uz zakonom propisane opće pretpostavke odgovornosti za štetu koje slijede iz odredbe čl. 154. st. 1. ZOO/78 a koje čine subjekti odgovornosti odnosno oštećenik i štetnik, štetna radnja, šteta, uzročna veza između štete i štetne radnje te postojanje protupravnosti, potrebno i kumulativno ispunjenje triju pretpostavki: a) da je rad tijela državne uprave bio nezakonit, b) da je nastala šteta te c) uzročna veza između nezakonitog i rada tijela državne uprave i nastale štete pri čemu je šteta nastala kao neposredna posljedica nezakonitog rada tijela državne uprave u smislu da šteta ne bi nastala da nezakonitog rada nije bilo.

17. Ustavni sud Republike Hrvatske je 30. siječnja 2003. donio rješenje o obustavi postupka u povodu prijedloga za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom i zakonom Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., jer je

Zakon o sanaciji i restrukturiranju banaka iz 1994. prestao vrijediti. U navedenoj Odluci stoji (točka VII.) da je svaki tužitelj (bivši dioničar Croatia banke d.d., Zagreb) ovlašten protiv presude nadležnog suda ustavnom tužbom pokrenuti postupak pred Ustavnim sudom Republike Hrvatske ako smatra da mu je sudskom presudom povrijeđeno određeno ljudsko pravo ili temeljna sloboda zajamčena Ustavom Republike Hrvatske. Tužitelj je priložio odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske i Trgovačkog suda u Zagrebu, kojima je pravomoćno odbijen zahtjev nekih od dioničara Croatia banke d.d., Zagreb (ali ne i ovdje tužitelja) za utvrđenjem da su oni dioničari s određenim udjelima, odnosno da su imatelji vlasničkih prava određenog broja dionica.

18. Međutim, ključan je predmet, na koji se tužitelj ovdje poziva, tužitelja Project Trade d.o.o., Zagreb, kod Trgovačkog suda u Zagrebu posl. br. P-3792/03-11 od 21. veljače 2006. protiv tuženika: 1. Državna agencija za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka, Zagreb i 2. Croatia banke d.d., Zagreb, za utvrđenjem da je tužitelj i dalje imatelj dionica Croatia banke d.d., Zagreb, s vlasništvom 1251 dionica serije A, nominalne vrijednosti 200,00 kn te da se naloži prenošenje istih dionica na tužitelja i naloži banci izvršiti upis tužitelja u knjigu dionica kao imatelja dionica. Presudu suda prvog stupnja, kojom je zahtjev tužitelja odbijen, potvrdio je presudom Visoki trgovački sud Republike Hrvatske posl. br. Pž-3774/06-3 od 18. lipnja 2008., a odbijena je i ustavna tužba Odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske od 02. listopada 2013. Potom slijedi odluka Europskog suda za ljudska prava (dalje: ESLJP) od 19. studenoga 2020., kojom je presuđeno da je u ovom slučaju došlo do povrede čl. 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, kao i do povrede čl. 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju te povrede čl. 6. st. 1. Konvencije zbog nerazumne duljine trajanja postupka.

19. Čitanjem analize presude Project Trade d.o.o., Zagreb, protiv Hrvatske, od 15. listopada 2021., izrađene od strane Ureda zastupnika Republike Hrvatske pred ESLJP-om, utvrđeno je da: "iz svega proizlazi da nijedno pravosudno tijelo nikada nije preispitalo dokaze na kojima je Vlada temeljila svoj zaključak da je sanacija Croatia banke bila potrebna niti je preispitalo je li relevantni zakon bio pravilno primijenjen na činjenice predmeta, stoga Odluka Vlade nikada nije bila podvrgnuta sudskom preispitivanju u opsegu propisanom čl. 6. st. 1., slijedom čega je došlo do povrede podnositeljevog prava na pristup sudu." Dalje stoji da je "nesporno da je povlačenje i poništavanje dionica, koje su pripadale društvu podnositelju zahtjeva, predstavljalo miješanje u njegovo pravo zajamčeno čl. 1. Protokola br. 1. Ova mjera predstavlja kontrolu upotrebe vlasništva. Ocjenjujući je li miješanje bilo zakonito, Europski sud je istaknuo da nije dovoljno da zakon bude dostupan i predvidljiv nego mora biti popraćen postupovnim jamstvima protiv proizvoljnosti. Činjenica da je Odluka Vlade bila podzakonski akt značila je da je ne može preispitati nijedno upravno tijelo, stoga društvo podnositelj nije imalo mogućnost djelotvornog osporavanja pobijane mjere. Slijedom navedenog, miješanje u vlasništvo podnositelja zahtjeva nije bilo popraćeno dovoljnim postupovnim jamstvima protiv proizvoljnosti i zato nije bilo zakonito. Stoga je došlo do povrede čl. 1. Protokola br. 1." Dalje se u analizi elaboriraju razlozi utvrđenja povrede prava na suđenje u razumnom roku te ukazuje na još jednu presudu ESLJP-a od 2. prosinca 2021. u predmetu KE d.o.o. i Miletić, protiv Hrvatske, u kojoj su ocjenjivana slična pitanja i gdje je također utvrđena povreda prava na pošteno suđenje i prava na mirno uživanje vlasništva jer Odluka Vlade o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke nije bila podvrgnuta sudskoj kontroli

u opsegu propisanom čl. 6. st. 1. i jer podnositeljima nije pružena prilika učinkovito osporiti Odluku Vlade, zbog čega je miješanje bilo nezakonito i time protivno čl. 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju.

20. U kontekstu izložene analize presude i ovaj sud zaključuje da iz odluke ESLJP- a jasno i nedvojbeno proizlazi da postupak Vlade Republike Hrvatske, u donošenju sporne Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., Zagreb, nije bio zakonit, čime je povrijeđen čl. 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju. Naime, treba imati na umu i dio navoda iz gore izložene analize presude Project Trade d.o.o., Zagreb, protiv Hrvatske, od 15. listopada 2021., izrađene od strane Ureda zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava, sukladno kojem: "U ovom predmetu, društvo podnositelj zahtjeva pribjeglo je upravo onom pravnom sredstvu, za koje je Europski sud, u gore navedenim odlukama o nedopuštenosti, kazao da je djelotvorno, odnosno pokrenulo je postupak pred nadležnim trgovačkim sudom. Činjenica da je ovo pravno sredstvo ipak bilo nedjelotvorno utvrđena je tek 24. srpnja 2013. (gotovo deset godina nakon što je društvo podnositelj pokrenulo postupak pred nadležnim trgovačkim sudom) kada je u Narodnim novinama objavljena odluka Ustavnog suda, kojom je ovaj sud prvi put pojasnio načelo "exceptio illegalis", utvrdivši da domaći sudovi ne mogu dovoditi u pitanje ustavnost Odluke Vlade Republike Hrvatske, jer bi time prekoračili svoju nadležnost. Stoga se od društva podnositelja nije moglo očekivati da iskoristi drugo pravno sredstvo, točnije da pokrene parnični postupak radi naknade štete protiv države zato što bi takva tužba bila odbijena radi zastare (petogodišnji zastarni rok) i zato što prema praksi domaćih sudova u relevantno vrijeme niti ovo pravno sredstvo nije imalo razumnih izgleda za uspjeh (u pravilu se takve tužbe odbijaju)."

21. Tužitelj navodi da on, kao i drugi dioničari, nije imao mogućnosti ni na koji način učinkovito osporiti Odluku Vlade Republike Hrvatske, a nije dovoljno postojanje samo teoretske mogućnosti osporavanja nekih odluka, nego i da pravni instrumenti budu učinkoviti, odnosno daju razumne mogućnosti za uspjeh u možebitnom postupku. To stoga jer nije sporno da je Ustavni sud Republike Hrvatske obustavio postupak ocjene ustavnosti i zakonitosti Odluke, kao i da su trgovački sudovi u parničnim postupcima izričito tvrdili da nisu ovlašteni ispitivati sukladnost Odluke s Ustavom i držali su se teze da je Odluka donesena u skladu sa zakonom, iako nije izveden niti jedan dokaz da su ispunjeni uvjeti za otvaranje bilo kakvog sanacijskog postupka. Pravilno tužitelj navodi da je svaki pravni put njega, kao bivšeg dioničara, na početku bio osuđen na neuspjeh što je svakako osnaženo objavom 24. srpnja 2013. u Narodnim novinama odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske, kojom je pojasnio načelo "exceptio illegalis" utvrdivši da domaći sudovi ne mogu dovoditi u pitanje ustavnost Odluke Vlade, jer bi time prekoračili svoju nadležnost.

22. Protivno tvrdnji tuženice da je ESLJP u presudi od 19. studenoga 2020. samo utvrdio postupovnu povredu prava iz čl. 1. Protokola 1 te iz same presude ESLJP-a, ali i iz Analize iste od strane Ureda zastupnika Republike Hrvatske pred ESLJP-om, jasno i nedvojbeno proizlazi da se u presudi Project-Trade d.o.o. protiv Republike Hrvatske, izrijekom utvrđuju da legitimnost i proporcionalnost miješanja države u vlasnička prava dioničara nije niti razmatrano, jer prvi zahtjev za dopuštenost miješanja u vlasnička prava, a to je zakonitost, nije uopće bio zadovoljen. Naime, na str. 22. i 23. presude pod točkama 81. do 86. ESLJP je zauzeo stajalište da miješanje tuženika u vlasništvo društva Project-Trade d.o.o., u svakom slučaju nije ispunilo

pretpostavku zakonitosti. Naime, da bi miješanje bilo zakonito, ono mora biti popraćeno dovoljnim postupovnim jamstvima protiv proizvoljnosti, uključujući i mogućnost djelotvornog osporavanja predmetne mjere. S tim u svezi, napominje se činjenica da je Odluka Vlade Republike Hrvatske o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. od 23. rujna 1999. predstavljala podzakonski akt prema domaćem pravu, što je značilo da je ne može preispitivati niti jedno upravno tijelo. Sud nadalje upućuje na prethodna utvrđenja da u tom predmetu ni jedno pravosudno tijelo nije nikada preispitalo istu Odluku te podnositelju zahtjeva nije dana mogućnost da djelotvorno ospori pobijanu mjeru. Da je tome doista i bilo tako potvrđuje sudska praksa, dostavljena od strane tužitelja u ovom predmetu. Prvo je Ustavni sud Republike Hrvatske obustavio postupak ocjene ustavnosti Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., Zagreb, koji je pokrenulo nekoliko dioničara iz razloga što je zakonski akt na kojem se donesena Odluka (Zakon o sanaciji i restrukturiranju banaka, dalje: ZSRB) prestao vrijediti. Dakle, navedeni pravni put se za dioničare pokazao neučinkovitim zbog formalnopravnih razloga. Ustavni sud Republike Hrvatske nije u svojoj odluci uopće meritorno cijenio je li Odluka o sanaciji Croatia banke d.d., Zagreb, protivna Ustavu i zakonu. Poslije su dioničari pokretali parnične postupke u kojima su tražili da ih se utvrdi dioničarima, protiv Croatia banke d.d., Zagreb i Državne agencije za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka, Zagreb (dalje: DAB), a sve su te parnične postupke razni dioničari izgubili i odbijajuće presude potvrđivane na višem sudu, kao što su i ustavne tužbe odbijane. Kao obrazloženja su najčešće korišteni razlozi da su dionice prestale postojati poništenjem; već spomenuti razlog da je Ustavni sud Republike Hrvatske obustavio postupak ocjene ustavnosti i zakonitosti Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., Zagreb. Sudovi se nisu bavili pitanjem ustavnosti i zakonitosti predmetne Odluke, već su izričito su tvrdili da nisu ovlašteni ispitivati sukladnost osporenih odluka sa čl. 48.-čl. 50. Ustava Republike Hrvatske i isključivo su se zadržali na zaključku da je osporena Odluka zakonita, a sve navedeno utvrđuje u svojoj presudi i ESLJP.

23. Slijedom svega iznesenog, ocjenjuje se, a u skladu s presudom ESLJP-a, da je miješanje tuženice u vlasnička prava tužitelja, kao dioničara Croatia banke d.d., Zagreb, protupravno, jer nisu omogućeni mehanizmi da tužitelj uopće može učinkovito osporavati ustavnost i zakonitost Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., Zagreb. U kontekstu izloženog, sva suprotna očitovanja tuženika nisu prihvaćena kao osnovana.

24. Ujedno, neosnovane su tvrdnje tuženice da tužitelj nema pravo na obeštećenje, jer je kao dioničar propustio koristiti određene mehanizme predviđene Zakonom o trgovačkim društvima i to: sazvati izvanrednu skupštinu (čl. 278. ZTD-a), na kojoj bi mogli odlučiti o smanjenju temeljnog kapitala banke (čl. 275. ZTD-a), o prestanku banke (čl. 275. ZTD-a), o provođenju likvidacije banke s prijedlogom za diobu imovine banke (čl. 378. ZTD-a) i sl. Također, tuženik tvrdi da su dioničari mogli imenovati posebnu reviziju banke (čl. 298. ZTD-a), imali su pravo na izmjenu statuta banke te mogućnost iniciranja povećanja (smanjenja) temeljenog kapitala (čl. 301. do 354. ZTD-a) i pravo obavljanja kontrole uprave i nadzornog odbora banke i/ili pravo odlučivanja o svim drugim pitanjima od vitalnog interesa za banku (čl. 481. i 483. ZTD-a), kao i mogućnost ustati tužbom radi naknade štete protiv članova uprave i nadzornog odbora Croatia banke d.d., zbog propusta dužne pažnje u upravljanju bankom, odnosno propusta u nadzoru banke (čl. 252. ZTD-a).

24.1. Naime, tuženica propušta okolnost da je Odlukom o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., Zagreb, pod točkom VII. jasno navedeno da se danom objave te Odluke povlače i poništavaju dosadašnje dionice Banke te pod točkom VIII. da danom objave te Odluke prestaju funkcije Skupštine i Nadzornog odbora Banke te ovlaštenja Uprave Banke, kao i prava dioničara Banke, koja su im pripadala na osnovi dosadašnjih dionica. Direktor Agencije imenovat će osobu ovlaštenu za upravljanje i zastupanje Banke u razdoblju trajanja postupka sanacije Banke. U istoj točki stoji da danom imenovanja osobe iz st. 2. te točke prestat će sve ovlasti privremenog upravitelja Banke, imenovanog Odlukama Savjeta Hrvatske narodne banke broj: O. br. 474/99, od 23. veljače 1998. i O. br. 519/99, od 23. kolovoza 1999. U pravu je tužitelj kada tvrdi, a tuženik navedeno nije ni osporio, da je 23. veljače 1999. Savjet Hrvatske narodne banke na temelju odredaba iz čl. 82. i 83. tadašnjeg Zakona o bankama donio Odluku o imenovanju privremenog upravitelja Croatia banke d.d., Zagreb, pod O. br.-474/99 i da su od dana dostave navedene banci, sve ovlasti Uprave, Nadzornog odbora i Glavne skupštine banke prenesene na imenovanog privremenog upravitelja banke. Svojom novom odlukom od 23. kolovoza 1999. Hrvatska narodna banka je produljila mandat privremenom upravitelju za upravljanje bankom sve do 25. rujna 1999. Dakle, danom dostave banci Odluke o imenovanju privremenog upravitelja prestale su sve ovlasti Uprave, Nadzornog odbora i Glavne skupštine banke, koje je istovremeno preuzeo navedeni privremeni upravitelj. U kontekstu izloženog, tužitelj realno nije mogao ostvariti ovlasti iz Zakona o trgovačkim društvima na koje se poziva ovdje tuženik.

25. Glede tvrdnje tuženice da je spornom Odlukom o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., Zagreb, utvrđeno da temeljni kapital nije dovoljan za pokriće svih gubitaka te da je loše poslovanje Croatia banke d.d., odgovornost i isključiva krivnja dioničara, a ne tuženika, za navesti je da ovaj sud nije uopće utvrđivao osnovanost donošenja sporne Odluke jer to nije ovlašten ni nadležan, već odluku o nezakonitosti predmetne Odluke temelji na presudi ESLJP-a, u kojoj je jasno utvrđena nezakonitost miješenja u vlasnička prava dioničara.

26. U odnosu na tvrdnje tuženice da bi u slučaju da nije provedena sanacija bio otvoren stečajni postupak u kojem bi dioničari bili u gubitku, za naglasiti je da se radi o slučaju koji se nije dogodio pa se ne može niti razmatrati u kontekstu onoga što se konačno i dogodilo donošenjem sporne Odluke. Nadalje, predmet spora je izvanugovorna odgovornost za naknadu štete koju je tužitelj pretrpio nezakonitom Odlukom tuženika, a ne naknada štete zbog navodnog lošeg poslovanja Croatia banke d.d. te je sud iz tog razloga i odbio dokazne prijedloge saslušavanjem tužitelja i svjedoka na okolnost događaja koji su prethodili Odluci Vlade RH odnosno poslovanju Croatia banke d.d., jer to nisu odlučne činjenice za predmetni postupak.

27. Također, rješenje Vrhovnog suda RH posl. br. Rev-1476/2024-2 od 18. prosinca 2024. se odnosi na spor bivših dioničara protiv Croatia banke d.d. i Hrvatske agencije za osiguranje depozita, radi utvrđenja ništetnosti Odluke o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d. od 27. rujna 1999. i isplate, pa se ista ne može primijeniti u ovom predmetu glede utvrđivanja tržišne vrijednosti dionica i dospjele dividende, jer kao što je već rečeno, predmet ovog spora je izvanugovorna odgovornost za naknadu štete koju je tužitelj pretrpio nezakonitom Odlukom tuženika, a ne naknada štete zbog navodnog lošeg poslovanja Croatia banke d.d

28. Stoga sud ocjenjuje da su ispunjene sve pretpostavke odgovornosti države iz čl. 14. ZSDU-a, da štetu, koja fizičkoj ili pravnoj osobi nastane nezakonitim ili nepravilnim obavljanjem poslova državne uprave, nadoknađuje tuženik, pa je stoga tuženik dužan naknaditi tužitelju imovinsku štetu, uslijed nezakonite Odluke Vlade Republike Hrvatske o sanaciji i restrukturiranju Croatia banke d.d., Zagreb, od 23. rujna 1999., dok se šteta, koju je tužitelj pretrpio nezakonitom Odlukom Vlade Republike Hrvatske očituje u gubitku dionica, koje su navedenom Odlukom povučene i poništene.

29. Visina štete, koju je u ovom slučaju pretrpio tužitelj, utvrđena je na temelju potvrde Croatia banke d.d. o vlasništvu dionica iz kojega proizlazi da je tužitelj bio vlasnik 112 dionica, nominalne vrijednosti 200,00 kuna. Stoga vrijednost dionice od 200,00 kuna koja prema fiksnom tečaju konverzije sukladno odredbama Zakona o uvođenja eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj („Narodne novine“ broj 57/22. i 88/22.) za 1 euro iznosi 7.53450 kuna što iznosi 26,54 eura treba pomnožiti sa brojem 112 dionica, tako da visina tražbine iznosi 2.972,48 eura/22.400,00 kuna. Stoga je tužitelju valjalo dosuditi na ime naknade štete iznos od 2.972,48 eura, a odbiti u preostalom dijelu za iznos od 0,51 eura zbog čega je odlučeno kao pod točkom II. izreke presude.

30. Tužitelju pripadaju i zatezne kamate od dana donošenja prvostupanjske presude, kako je postavljeno u tužbenom zahtjevu, sve na temelju čl. 29. st. 1. u svezi čl. 183. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 - dalje: ZOO), dok se odluka o visini stope zakonske zatezne kamate temelji na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

31. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 5. i čl. 155. ZPP-a, sukladno vrijednosti predmeta spora i priloženom troškovniku. Tužitelju su priznati troškovi sastava zahtjeva za mirno rješenje spora i sastava tužbe (Tbr. 7/1 OT po 100 bodova za svaki), sastava podnesaka od 06.12.2023., 22.12.2023., 05.03.2024., 16.07.2024., 09.06.2025. i 30.06.2026. (Tbr. 8/1 po 100 bodova za svaki podnesak) te zastupanja na ročištima 09.06.2025. (Tbr. 9/2 OT-a 50 bodova), zastupanja na ročištima od 03.09.2025., 04.02.2026., 14.07.2026. i 21.09.2026. (Tbr. 9/1 OT po 100 bodova za svako ročište), dakle, ukupno 1250 bodova uz vrijednost boda od 2,00 eura 2.500,00 eura, uz pripadajući PDV 25% od 625,00 eura odnosno 3.125,00 eura te trošak zatražene sudske pristojbe na tužbu od 33,85 eura tako da ukupni trošak iznosi 3.158,85 eura, dok je u preostalom dijelu odbijen zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka.

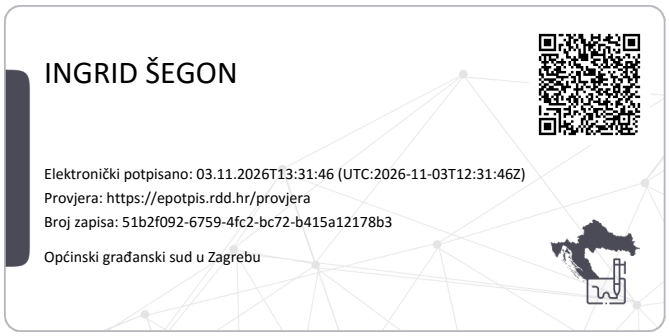
32. Tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 01. rujna 2026. jer nije bio potreban radi vođenja postupka kao ni trošak sudske pristojbe na presudu jer zahtjev nije određeno postavljen.

33. Tužitelju su na dosuđene troškove postupka dosuđene zatezne kamate tekuće od dana donošenja odluke do isplate, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP-a po stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a.

34. Zahtjev tuženice za naknadu troškova postupka je odbijen na temelju odredbe čl. 154. st. 1. ZPP jer je u cijelosti izgubila spor.

U Zagrebu 3. studenoga 2026.

Sutkinja
Ingrid Šegon

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave presude. Žalba se podnosi ovome sudu pisanim putem u 4 primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:
1. Tužitelju po punomoćniku uz rješenje o plaćanju pristojbe na presudu 149,73 eura
2. Tuženici

Broj zapisa: **9-3088f-8ae33**

Kontrolni broj: **06f73-20008-1abbc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.